

BESÖK PÅ VIMALA

15 - 20 januari 2016

Johanna Nilsson, Barnhemsansvarig på Vimala för föreningen
Barn och Framtid.

VIMALA

Barnhemmet i Martandam grundades på 1960-talet. Barnhemmet drivs av den katolska Orden "Daughters of Mary" där systrarna lever under samma förutsättningar som flickorna på hemmet. Orsaken till att barnhemmet grundades i Martandam var det ökande antalet föräldralösa barn och barn med ensamstående föräldrar som inte hade möjlighet att försörja sina barn. Eftersom systrarna huvudsakligen arbetar i slummen och i områden där befolkningen är mycket fattig finns de många barn och familjer i bedrövliga situationer.

Utöver detta barnhem finns det ytterligare fyra inom en radie av 10 mil. Dessa driver samma typ av verksamhet, varav fyra är avsedda för flickor och ett för pojkar. Som ansvarig för alla hemmen står den katolska Orden "Daughters of Mary" och de drivs av nunnor och munkar. Utöver Conventet och barnhemmet i Martandam, har systrarna också ansvar som rektor och lärare i den engelska skolan som ligger i anslutning till barnhemmet. Här går det fler än fjortonhundra elever. I denna skola går inte barnhemmets barn. De är inskrivna i den allmänna Tamilska skolan, där elevavgifterna är lägre. Den engelska skolan genererar inkomster till Conventet så att det är möjligt för dem att driva barnhemmen.

FRAMME

Efter en lång resa med flera mellanlandningar landade vi äntligen på indisk mark. Kontrasten mellan den svenska decemberkylan och Indiens varma vinter är enorm, men behaglig. Äntligen är vi framme och äntligen, äntligen är vi här! Det är inte bara själva flygresan dit som ligger bakom oss, utan även månader av reseplanering över allt som ska förberedas i form av visum, försäkringar och bokningar. Våra vaccinationer planerades in i god tid för att hinna verka i kroppen innan avresan och ledigheterna från jobbet ansöktes det tidigt om. Viss oro har funnits över det allmänna världsläget och att vistas på flygplatser runt om i Europa runt juletid gjorde mig extra vaksam. Glädjen över att tillslut ha nått vårt mål var stor. Jag har varit i Indien vid två längre tillfällen tidigare och känner att jag har bra koll på landet och kulturen. Den här gången är jag avslappnad och kan njuta redan från början. Min reskamrat besöker landet för första gången och får en upplevelse han aldrig kommer att glömma. Nu börjar äventyret!

Flyget till Trivandrum var försenat så vi anländer till Trivandrams flygplats natten till den 15 januari 2016. Sister Piusha och en annan av Systrarna från den katolska Ordern "Daughters of Mary" kommer och möter oss vid flyget och har väntat på oss i flera timmar. Jag beundrar deras lugn och tålamod efter den långa väntan och känner att jag nog kan lära mig en hel del av Systrarnas sätt att hantera oförutsägbara händelser. Sr. Piusha och jag har haft mycket kontakt sedan vi båda tog över den viktiga uppgiften att se till att kontakten mellan Vimala och föreningen Barn och Framtid fungerar väl. Tre år tidigare träffades vi för första gången, ovetandes om att det var vi två som skulle dela på ansvaret för detta.

Det är mycket glädje och förväntan i luften när vi äntligen åker mot barnhemmet Vimala i Martandam. Luften är behaglig och trafiken är betydligt mindre nu än på dagtid. Vår chaufför kör i en alldeles för hög hastighet för att jag ska känna mig bekväm med bilfärden. Systrarna bjuder på snacks och vatten men jag blir så åksjuk av färden att jag inte får i mig så mycket. Väl framme på Vimala hjälper Systrar och några äldre tonåringar oss med vårt bagage. Till vår lättnad får vi varsitt rum på conventet där Systrarna bor. Boendefrågan har varit ett frågetecken för oss eftersom det var osäkert från myndigheternas håll om en man fick bo inne på området

eller inte. Alla är trötta och går och lägger sig direkt efter att väskorna är inburna. Dagen har varit lång och förhoppningen är att vi ska få sova gott, men under hela natten är festivalen Pongal i full gång med både musik och tal från alla håll. Därför blir det inte mycket sömn den natten.

Pongal är en skördehögtid som firas i delstaten Tamil Nadu i januari varje år.

PONGAL

Efter en natt med för lite sömn och oavbruten musik på hög volym får vi äntligen träffa barnen, resans höjdpunkt. Välkommandet blir nästintill kungligt och vi välkomnas med sång och blomsterkransar som hängs runt våra halsar. Jag blir helt varm av välkommandet och det är väldigt roligt att vara tillbaka igen. Barnen har flyttat fram sitt firande av Pongal en dag för att vi ska kunna fira Pongal tillsammans med dem. Bara tanken av barnens handling gör mig rörd. Hur många barn i Sverige skulle skjuta upp sin julafton för en vuxen som de inte

känner? Det härliga med barnens handling är att barnen själva har tagit beslutet. Redan efter välkommandet påbörjas firandet. Barnens Pongalfirande består av att de delas upp i fem olika lag där varje lag har som uppgift att rita en målning på marken med hjälp av pulver. Barnen ska även måla lerkärl i färgglada färger och koka rätten pongal i kärlen över öppen eld. Över elden står det hopbundna sockerrör. Rätten pongal består av bland annat ris, kokos, linser, cashewnötter, socker och valfri torkad frukt. Rätten ser ut som havregrynsgröt och har samma konsistens. Pongal är mycket sött och gott! Gruppen som var färdig med alla momenten först och som fick kärlet att koka vann. Varje gång ett kärl började koka utbröt ett stort jubel från alla barnen. Det var svårt för oss i juryn att bestämma vilken Pongal som smakade godast, men äta fick vi och mycket blev det! Förmiddagen är mycket intensiv. Många barn vill att vi ska titta och hjälpa till med just deras konstverk. Det är höga röster och många som drar i en åt alla håll. När jag tar fram kameran ökar intensiteten från barnen ikapp med att solen blir allt starkare. Jag trivs i situationen och har ett ständigt leende på läpparna, samtidigt som Systrarna då och då får uppmana barnen att lämna oss lite ifred. Jag försöker så gott jag kan att se alla de som pockar på uppmärksamhet och svara på alla frågor. Förmiddagens största utmaning för mig blir att

uppmärksamma de barn som inte skriker högst, de som sitter införsjunkna med uppgiften de fått och som lätt försvinner i mängden av andra högljudda barn. Vilken tur att vi är två besökare, tänker jag och tittar bort på min reskamrat som nu har kameran i handen och många barn runt omkring sig. Jag börjar bli trött, huvudet är segt och värmen börjar bli riktigt påfrestande. Sr. Piushtar med oss till matsalen och vrider på takfläkten på högsta läge. Jag tar av min sjal som hängt över axlarna och sätter mig vid bordet och dricker flera glas vatten.

Barnen firar Pongal

Efter lunch och lite vila är det dags för barnen att fortsätta trevligheterna genom olika gemensamma tävlingar och lekar, alltifrån "Snappa näsduk" och andra springlekar till musiklekar och ballongblåsning. Jag är osäker på om jag kommer att kallas in i ett av lagen eller inte. I Indien kan allt hända och jag är ständigt beredd på att jag kan kallas fram för att säga några väl valda ord när

barnen har aktiviteter. Den här gången hände inte det, vilket jag kände mig lättad över.

Lek och tävlingar

På kvällen bjuds vi in till en trevlig dansuppvisning där vi än en gång välkomnas med sång. När vi kommer till entrén sjunger alla barnen och några dansar framför oss med rörelser som jag bara sett i Indien. Två tjejer kommer fram med varsin liten bukett med rosor till oss och sedan får vi en prick i pannan. Vi går in genom entrén och får sätta oss vid ett fint dekorerat bord tillsammans med Sr. Piusha och Mother Superior där det både finns dricka och programblad till oss att följa med i. Allt detta är för oss, medan barnen satt på golvet bakom. Den här tanken vänjer jag mig aldrig riktigt vid. Programmet börjar med att en av de äldre tjejerna, som är konferencier, håller ett tal och tackar för pengarna de får av oss i Sverige. Sen drar programmet igång. Dansuppvisningen är välinövad och består av olika sorters danser, både traditionella och moderna och det dansas till

både indisk och västerländsk musik. Hela uppvisningen varvas med tal och små sketcher.

Dansuppvisning

Efter avslutad dansuppvisning ber Sr. Piusha mig spontant att komma upp på scenen och säga några ord inför alla som är där. "Där kom det!"- hann jag tänka medan jag går upp på scen. Jag har inte övat in någonting att säga och det är tur att jag är en spontan person som oftast inte behöver öva in något i förväg när jag ska prata inför folk. När jag står där uppe på scenen tackar jag för det varma välkomnandet, för uppvisningen och för att vi får besöka alla barnen. Jag passar även på att hälsa från alla faddrar i Sverige, styrelsen och övriga medlemmar i föreningen Barn och Framtid. Till sist berättar jag även att vi uppskattar det varma vädret i Indien då vi lämnade ett snöigt Sverige i bara sandaler. Efter att jag sagt mitt ber Sr. Piusha mig att dela ut en present från Vimala till alla barnen i form av en vattenflaska. Röda, gröna, gula, blåa, rosa, orange osv. Färgerna till

barnen slumpas ut på löpande band och ja, det gick att byta färg om man ville. Cirka 70 stycken vattenflaskor delas ut, 70 gånger tar jag barnen i hand, försöker säga något litet till var och en, ställer upp mig jämte barnet och ler mot kameran. När jag tror att jag genomfört min uppgift är det dags för utdelningen av utmärkelser till de barnen som gjort bra ifrån sig i skolan under året som gått. Inte lika många denna gång, men många. Vimala kan vara mycket stolta över att så många av deras tjejer har gjort så bra ifrån sig i skolan och på andra områden under året som gått. Jag är stolt över alla barnen precis som jag tror att även Barn och Framtids styrelse och medlemmar hade varit om de är här just nu. Jag lägger mig för att sova den andra natten på Vimala och har ett leende på läpparna, samtidigt som jag känner hur det stramar till i mungiporna efter prisutdelningarna.

Prisutdelningen

PARADEN

När jag vaknar är det tidigt på morgonen. Jag funderar på om jag över huvudtaget har sovit i natt. Myggnäten från tidigare år har tagits bort från sängarna och myggnätet som jag har med mig hemifrån har fel form för att kunna passa sängarna och hängas upp. Alltså har jag legat helt oskyddad hela natten för Indiens småkryp. Jag funderar på om det är myggor som bitit mig under natten, även om jag inte hört något surrande över huvudet. Myror, tror min reskamrat och jag vet inte om jag ska börja gråta eller bara gilla läget här och nu. Jag gillar läget, oviss om att det kommer att bli värre de kommande nätterna. Vi bjuds på indisk frukost och fil och flingor är det inte att tala om här. Lagad mat är det som gäller. Ris i olika former, likaså friterade bananer. Den indiska frukosten på Vimala är mycket vällagad och god, men tyvärr i alldeles för stor mängd för vad man egentligen orkar. När vi ska gå ner till barnen hör vi att det spelas musik. Volymen blir starkare och kommer närmre och närmre. Runt hörnet skymtar vi en parad med barn som spelar trummor, trumpeter och cymbaler. Jag försöker komma på vilken högtid de kan komma att fira idag men kommer inte på någon. Jag tror även att det är barnen på skolan som finns på området, som spelar. Till slut ser jag att det faktiskt är barnen på Vimala som marscherar i takt.

”Du ville ju se barnen marschera”, säger Sr. Piusa. Det har hon förvisso rätt i. Under gårdagen pratade vi om barnens aktiviteter och Sr. Piusa berättade att vissa av barnen ibland är med och marscherar vid olika högtider. Uppenbarligen hade jag uttryckt entusiasm över detta för här stod alla de marscherande barnen mitt framför mig. Barnens uppträdande är mycket professionellt och vi är väldigt imponerade. Ledaren går fram till mig i takt till musiken och gör honnör. Hon vänder sig sedan om och vi går efter dem till entrén till barnhemmet. När barnen spelat färdigt överöser vi dem med applåder och beröm för ett professionellt uppträdande. Självklart vill barnen sedan höra oss spela. Vilken tur att jag själv spelat trumpet en gång i tiden.

Paraden

Resten av denna dag går sedan åt till administrativt arbete. Foton tas på vart av ett av barnen, foton tas även på lokalerna och på alla de projekt som Barn och Framtid varit med och bidragit ekonomiskt till. På eftermiddagen sitter jag och Sr.

Piusa och går igenom vartenda barn som har en fadder genom Barn och Framtid. Jag vill få en liten uppdatering för varje barn, vilka de är, vad de tycker om, hur de mår, vilka drömmar de har för framtiden och hur det ser ut runt omkring dem med relationerna till eventuella familjemedlemmar. Jag beundrar Sr. Piusa för att hon har så bra koll på varje enskilt barn och på alla deras familjemedlemmar. Många barn har en eller flera familjemedlemmar som de träffar under loven, oavsett om de vill det eller inte, eftersom myndigheterna har bestämt att det ska vara så. Många barn har en mamma, men ingen pappa och utan en pappa i familjen klarar sig inte ensamstående kvinnor i Indien. Därför hamnar många döttrar på barnhem för att få mat och skolgång. Med den tuffa bakgrund som många av barnen har är det inte ovanligt att många mår dåligt. Sr. Piusa och jag ägnar mycket tid av eftermiddagen åt att prata om hur hon och de andra Systrarna ska kunna stötta barnen på bästa sätt till att må bättre. Det känns bra för mig att kunna hjälpa Sr. Piusa på plats och att vi har god tid till att kunna prata om utmaningarna hon och övriga Systrar möter i vardagen. Sr. Piusa ger olika exempel på händelser ur verkligheten och jag lyssnar och ger tips på hur hon och Systrarna kan hantera händelserna om de uppstår igen. Vi pratar även om varför barn som

inte mår bra gör som de gör och jag får dela med mig av min kunskap och min vardag om hur vi arbetar med barn som inte mår bra i Sverige. Åter igen är jag imponerad av hur bra Sr. Piusha och de andra Systrarna hanterar olika situationer och bemöter barnen. Vi fortsätter att prata om att barnen går på regelbundna läkarbesök för att följa upp sin fysiska hälsa och Vimala har även en psykiatrisk kunnig Syster knuten till sig dit barnen kan vända sig om de vill samtala med någon utanför Vimala. Sr. Piusha berättar även den glada nyheten att många av de barn som inte längre behöver svenska faddrarna har föräldrar som hittat tillbaka till varandra igen och tagit hem sina barn till sig. Det är mycket intressant att sitta och prata med Sr. Piusha och ställa alla frågor jag gått och funderat på. Sr. Piusha berättar att det är svårt att få sitt barn placerat på Vimala. För att få bo på Vimala krävs olika intyg och certifikat som bevisar att barnen har rätt att bo på Vimala. Detta för att föräldrar inte ska utnyttja Vimala till att betala för mat och utbildning där föräldrar inte vill. Indien är ett land där många har det svårt och tar de chanser de får till att ge sina barn en bättre framtid. Sr. Piusha berättar att ca 600 barn har bott på Vimala sen 1960-talet. Efter att jag och Sr. Piusha har pratat färdigt är det dags att logga in på datorn. Barn och Framtid har styrelsemöte och vi ska vara med via Skype. Det är en minst sagt

häftig och speciell upplevelse att kunna rapportera till styrelsen live, direkt på plats på Vimala. På kvällen umgås vi med barnen eftersom vi inte hunnit med det så mycket under dagen. Vi avslutar dagen med att vara med på ett födelsedagsfirande för en av tjejkorna som fyller år. Firandet är trevligt, vi sjunger för födelsedagsbarnet och hon får en present. I gengäld bjuder tjejen alla barn på varsin kola. Inget komplicerat, överdådigt eller påkostat, men så äkta och högtidligt. Jag tror att vi i Sverige behöver lära oss att allt inte behöver vara överflödigt för att vara bra, äktheten sitter i enkelheten.

SISTER SAVIO

Nästa dag börjar som vanligt med en stadig frukost för att sedan fortsätta med samtal med Mother Provincial Superior som är ytterst ansvarig för barnhemmet. Projekten som Barn och Framtid har stöttat ekonomiskt följs upp för att se om pengarna går till det Vimala säger att det ska gå till. Vad jag kan se sköter sig Vimala exemplariskt och mitt förtroende för hur det sköts är stort. Den här dagen ägnar vi sedan till att besöka andra verksamheter som är knutna till den katolska Orden "Daughters of Mary". Vi besöker bland annat ett pojkhem där Sr. Savio, som tidigare ansvarade för Vimala, nu arbetar. Jag har träffat Sr. Savio vid tre tillfällen tidigare,

både i Indien och hemma i Sverige så det var ett kärt återseende.

Sr.Savio & pojkarna

Vi besökte även Emmaus Social Centre där kvinnor med särskilda behov kan komma i sysselsättning.

Vi har kommit tillbaka till Vimla nu på eftermiddagen och det blir en sen lunch. Barnen som börjat skolan idag efter firandet och ledigheten vid högtiden Pongal har haft tenta och är nog lika trötta som jag är efter mina utflykter idag. Jag går runt och pratar med barnen och är med dem i sina vardagsbestyr, en tjej tvättar sina kläder, några gör sina läxor och ett helt gäng leker och spelar spel.

När det är dags att gå till våra rum öppnar vi dörren och får syn på den största spindeln vi någonsin sett. Den är betydligt större än en

vuxen mans hand, svart med tjock kropp och har väldigt långa, lite smalare ben. Spindeln är inte speciellt hårig, men tillräckligt skräckinjagande för att jag inser att jag inte kommer att kunna sova i det rummet i natt. I den här situationen är det bara att be om experthjälp. En modig Syster och två äldre tjejer går modigt in i rummet medan vi går till barnen för att komma så långt bort från spindeln som möjligt. När spindeln jagats bort återstår inget annat än att gå och lägga sig. Systrarna lovar att be om beskydd över att spindeln inte ska komma tillbaka, den är rätt giftig. Rummen har stora öppningar längst upp vid taken för värmen och den vägen tar sig alla djur in. Natten består av orolig sömn och verklighetstrogna mardrömmar om stora spindlar. Systrarnas böner hjälpte, för spindeln såg vi aldrig igen.

TAMIL MEDIUM SCHOOL

Nästa dag besöker vi Tamil Medium School där många av Vimalas barn går. Det är en stor skola med många elever. Idag har barnen tenta och därför sitter alla barn ute på skolgården, direkt på marken, och pluggar inför tentan. Det är knäpptyst och även om jag ser att barnen tittar på oss när vi går förbi så låtsas de inte om att de är intresserade. Jag får syn på några av Vimalas barn och vinkar spontant till dem utan att tänka

mig för. Jag får ett vänligt men blygt leende tillbaka samtidigt som barnen inte riktigt vågar möta min blick, än mindre lyfta sin hand i en vinkning. Jag förstår och jag märker att barnen ser att jag förstår att de inte får vinka just nu. Läraren ber eleverna gå in och de reser sig en och en, borstar av dammet ifrån kläderna och går i lugnt och i turordning in i skolbyggnaden.

Tamil Medium School

På eftermiddagen följer vi med Sr. Piusha för att titta på Systrarnas kyrka innan vi gör klart det sista administrativa arbetet innan vi lämnar Vimala. Vi förbereder även för kvällens fest där vi ska äta tillsammans med barnen. Vi går till centrum och köper små presenter till barnen som vi vill ge dem vid kvällens middag. Vissa saker kommer barnen att ha användning

för, som exempelvis pennor och hårband, medan andra saker enbart är till för att glädja barnen som exempelvis godis och bindi i olika glittriga former (Bindi är "pricken" i pannan som finns i olika former och material). Middagen är en trevlig avslutning på vistelsen på Vimala. Sr. Piusha har klätt upp sig i vitt och vi har det trevligt och skrattar mycket tillsammans. Hon har mycket humor och skojar mycket med barnen och skrattar åt deras galna upptåg. Efter händelsen med spindeln kallar barnen min reskamrat för "Spiderman". Vi ber Sr. Piusha förklara vad det var för sorts spindel som skrämde livet ur oss så att vi kan kolla upp det sen. Men det enda Sr. Piusha kommer på att säga är "eight leg" och vi skrattar gott åt det nya namnet på spindeln. När vi delat ut våra små presenter och tittar på barnen som leker och skrattar kommer den jobbiga känslan över mig när jag inser att jag måste lämna Vimala och alla barnen imorgon. Det känns tråkigt och jobbigt och som att jag kommer att gå sönder lite grand. Jag dröjer kvar så länge jag kan och passar på att prata extra mycket med barnen ikväll, vi är flera som är ledsna och vi kramar om varandra. Innan jag behöver gå iväg för att sova lovar jag barnen att komma förbi en sista gång imorgon innan bilen kör iväg med oss, bort från Vimala.

Sista Kvällen

Sista dagen på Vimala kom snabbare än vi tänkt och plötsligt är det dags att åka vidare på resan. Jag sitter och funderar på allt fantastiskt som vi har fått vara med om och tittar igenom anteckningarna som jag har skrivit ner. Har vi verkligen bara varit här i fem dagar? Det känns nästan som att vi har upplevt mer dessa fem dagar än vad vi gör på ett halvår hemma i Sverige. Jag ler av alla minnen som skapats och som vi kommer att bära med oss hemma i den svenska vardagen. Jag vet hur värdefulla dessa minnen är att plocka fram när jag sen hemma i Sverige känner mig stressad, när jag inte riktigt orkar, när jag klagar på småsaker eller när jag inte är tacksam för det jag har. Jag vet att jag kommer att tänka på barnen på Vimala och deras inspirerande inställning till livet när jag behöver påminna mig om att vara tacksam för allt jag har i mitt liv. Så här i slutet av besöket på Vimala frågar jag min reskamrat, som aldrig varit på Vimala tidigare, om vad han tyckte om besöket. Blev besöket som han hade tänkt? Min reskamrat säger att besöket var en fantastisk

upplevelse för honom där barnen var så otroligt positiva och glada. Han kommer aldrig att glömma besöket på Vimala och kommer garanterat att vilja åka tillbaka dit i framtiden. Sr. Piusha knackar på mitt rum och berättar att vi kan gå ner till barnen innan frukosten serveras för att hinna säga hej då innan skolan börjar. Så nu går vi och besöker barnen en allra sista gång innan de går iväg till skolan. Det blir många avskedspussar från barnen och de ger oss små nyckelringar och andra av sina få tillhörigheter som de äger. Jag vill inte ta barnens saker men att inte ta emot deras små gåvor accepterar de inte. Vi kramas en sista gång och sista kramen jag får är från mitt fadderbarn. Hon kramar om mig och följer sedan med sina kompisar ut genom dörren på väg till skolan. När hon försvinner utom synhåll kommer tårarna och jag går för att äta frukost, innan det är dags att säga hej då till Sr. Piusha... och på återseende, för till Indien ska jag tillbaka till!

Avskedet innan barnen går till skolan. Jag, Johanna, står i mitten och har en lila scarf. Framför mig står mitt fadderbarn Asha.

LIVET PÅ VIMALA

Här bor, äter och sover vi:

Välkommen hem till oss! Vår grind har en anställd vakt. Här står Sr. Piusa vid vår grind.

Vi bor här.

Det här är vår innergård. Här leker vi efter skolan.

Dörrarna går till våra toaletter och duschar.

Det ser ut så här.

Det första man möts av när man kommer in är vår nya utbyggnad.

I

Här finns även en scen och bakom scenen finns ett rum där våra datorer finns.

Går man längre in möts man av en korridor.

Vi har två stora salar som vi gör våra läxor i och sover i.

Längst bort i korridoren finns vårt kök. Köket har flera rum för både matlagning och förvaring.

Våra tallrikar och muggar.

Här är vår matsal som rymmer många barn.

På eftermiddagen tvättar vi våra kläder som förvaras här inne. Rena kläder finns i våra fack till höger och de använda kläderna som ska tvättas hänger vi till vänster.

Alla tvättar sina egna kläder

Mycket kläder blir det att torka.

Vi har även ett rum att sova i om vi blir sjuka.

Om det skulle börja brinna finns det hinkar med vatten och sand som alla kan nå.

En gång i veckan pratar vi med våra föräldrar i telefonrummet.

PROJEKT SOM BARN OCH FRAMTID STÖTTAR

För pengar som ni har bidragit med har barnen på Vimala fått mat, kläder och skolgång. Mycket annat har också kunnat köpas in:

Ni har betalat för en vattenrenare så att barnen inte är sjuka lika ofta.

Ni har gjort så att lamporna alltid fungerar varje kväll när det blir strömavbrott.

Ni har betalat för ny lekutrustning och för nya Spel.

Ni bidrar till att barnen kan känna sig trygga på natten eftersom ingången är kameraövervakad.

Ni har investerat i Indiens framtid genom att barnen får lära sig nya saker. Datorerna är inköpta för era pengar.

Barnen har även fått en projektor så att alla kan visas samtidigt.

För era pengar har det köpts in en gasbrännare

Som sitter inne på toaletten och förbränner papper och bindor

Avfallet omvandlas till gas som går från ledningen på bilden

In till köket där gasen används för att värma upp kokkärlen som ger oss mat.

TACK FÖR ALL HJÄLP OCH STÖTTNING VI FÅR FRÅN ER!!